

Boegbeelden groene sector

Branchevereniging VHG verzamelt 'boegbeelden': mensen die een bijzondere betekenis hebben (gehad) voor de groene sector. Door hun beroep, ervaring, expertise, visie of speciale activiteiten leveren ze een belangrijke bijdrage aan de waarde van groen in onze maatschappij. Door deze mensen te portretteren in VHG Magazine, kan de branche kennis nemen van hun inzichten en ideeën. We hopen dat deze verhalen inspireren om concreet invulling te geven aan het thema 'groen maakt gelukkig'. Dit keer zijn we op bezoek gegaan bij ondernemer en groenliefhebber Kees Eijrond in Utrecht. Hij maakte van een volgebouwd binnenterrein een groene oase.

Op bezoek bij Kees Eijrond

Een groene oase in de binnenstad



Op een warme voorjaarsmiddag is het gewoonweg heet in de Utrechtse binnenstad. Zodra je echter de tuin achter het monumentale pand van Kees Eijrond in stapt, ben je in een andere wereld. Aangenaam koel en enorm groen. En wat ook meteen opvalt: de geluiden van de stad zijn hier ver weg. Hier hoor je alleen nog het ruisen van de bladeren, het gefluit van vogels en het sproeien van de fontein.

Tekst: Annetiek Bos
Foto's: Michiel Pothoff

Als je door de tuin wandelt, krijg je de indruk dat deze altijd zo is geweest. De enorme kastanje op het grasveld is minstens 300 jaar oud, net als de es en de gingko even verderop en de lindes bij de vijver. "De bomen waren er, maar de tuin heb ik in de afgelopen veertig jaar gecreëerd", legt Eijrond uit. "Al jaren doe ik in feite het tegenovergestelde van wat anderen doen: ik koop panden op om ze af te breken en maak het terrein dat vrijkomt groen." Toen hij het huis in 1977 kocht, was de tuin een langgerekte strook achter straatnummer 5. Nu loopt deze door tot en met 15. "Ik heb dus zo'n beetje de hele straat opgekocht. Naast mijn huis stond een schoolgebouw. De klaslokalen zijn deels afgebroken en veranderd in veranda's die nu grenzen aan de tuin. Het schoolplein was volledig bestraat. De stenen heb ik elders in de tuin gebruikt voor paden. Waar je vroeger steen en beton zag, zie je nu beplanting en blauwe lucht."

Groene kamers

De tuin is ingedeeld langs strakke assen en zichtlijnen. Hoge taxushagen en begroeiende pergola's vormen natuurlijk groene muren. "Net als in het huis heb ik besloten kamers gemaakt. De paden zijn steeds gelegd vanuit bepaalde punten in het huis. Ik heb de assen gelegd op de bomen die er waren en nog meer bomen geplant. Desondanks is er altijd wel een zonnig plekje te vinden. Dat verschuift door de dag heen, je moet je met de zon mee verplaatsen in de tuin. Als de zon nog iets verder doordraait bijvoorbeeld zit je bij blauwe zitje aan het einde van de vijver tot zonsondergang in het licht." De vraag of hij ook op het platteland zou willen wonen, beantwoordt hij met een stellig 'nee'. "Ik zou de stad teveel missen, vooral dat waar een stad voor mij voor staat: musea, theater, restaurants, terrasjes. Het platteland is mooi, maar meer om mensen op te zoeken. Ik ben blij als ik aan het eind van de dag weer naar de stad ga. Hier heb ik mijn eigen stukje landschap."

Orangerie

De omvangrijke tuin wordt uitgebreid met nog eens tweeduizend vierkante meter die vrij is gekomen na de sloop van enkele aangekochte fabriekjes op het achterliggende terrein. Een gemetselde schoorsteen is het enige dat nog



Mijn groenplek

"Naast het huis en de tuin in Utrecht heb ik een favoriete plek in Lissabon, midden in de oude stad, met uitzicht over Taag. Portugal is een rustig en mooi land met ongelooflijk aardige mensen. Lissabon is een hoofdstad, maar niet zo'n grote, alles heeft nog een menselijke maat. Mooi en lelijk bestaan er naast elkaar, net als in een mensenleven het geval is."

aan het industriële verleden van deze plek herinnert. Hier wil Eijrond een orangerie en zwervijver aan laten leggen. "Dit is daarvoor een heerlijk zonnige plek. En water geeft rust aan een tuin." Hiermee heeft de groenliefhebber voorkomen dat op deze plek twaalf nieuwbouwwoningen worden gebouwd. "Zo'n aankoop is een kwestie van heel veel geduld. Eerst koop ik het onroerend goed aan, dat ik niet verhuur omdat ik het wil afbreken. Vervolgens verzamel ik geld om het groen te maken. Al met al een kostbare onderneming. Zeker als men weet dat ik in de markt ben om een buurtpand te kopen en dus een verhoogd belang heb. Het centrum van de stad is populair woongebied en dus duur. Maar ik neem de tijd."

Rust

Het is zijn grootste wens en uitdaging om een tuin te creëren die je het gevoel geeft niet in de stad te zijn. Waterstroompjes en fontein dringen de stadsgeluiden naar de achtergrond. Struiken, hagen en bomen zijn zo geplaatst en op hoogte gebracht dat de omliggende huizen niet te zien zijn. Alles is zorgvuldig uitgedacht en uitgerekend. "Ik heb de tuin vooral ontworpen en aangelegd op vorm en symmetrie. Ook in de winter wil ik de lijnen herkennen, daarom zie je veel groenblijvende struiken." De kennis en inspiratie deed Eijrond op tijdens lange wandeltochten door Italië en Frankrijk. Van tuin naar tuin, wekenlang." Tevreden kijkt hij voor zich uit. "Deze tuin geeft me rust. Als ik

Over Kees Eijrond

Kees Eijrond groeide op in Amsterdam. Op jonge leeftijd leerde hij zwemmen, zeilen én tuinieren. Hij studeerde landbouwkunde in Wageningen. In 1997 kocht hij 'Zuydenspiegel', een notariswoning uit 1860 aan de Zuilenstraat in Utrecht. Eijrond is vastgoed- en horecaondernemer. In Brussel is hij directeur van een dansgezelschap.



“Tuinieren is een aangenaam gevecht met de natuur.”

- > hier zit, valt de enorme hoeveelheid werk van me af die ik nog moet doen. Alle drukte van het dagelijks leven lijkt ver weg. Ik zie altijd nog wel iets dat moet gebeuren hoor, maar als je dat niet kunt laten gaan, dan kun je geen tuin bijhouden. Het hoeft ook niet allemaal strak aangeharkt te zijn. Er mogen best blaadjes op het terras liggen.” Broer Paul Eijrond is dagelijks in de tuin aan het werk. Hovenier Jan Hendriksen uit Hollandsche Rading helpt in het groeiseizoen wekelijks met onderhoudswerk. “De hovenier is van begin af aan betrokken geweest bij aanleg en veranderingen. Daar heb je gewoon professionele hulp bij nodig. En ook bij het onderhoud zijn de hoveniers waardevol, ze weten wat ze doen en zitten in het ritme.”

Aangenaam gevecht

Tuinieren is voor Eijrond een continu gevecht met de natuur. Een aangenaam gevecht, dat wel. “De enorme kracht waarmee de natuur alles overneemt, daar houd ik van. Alle bladeren aan de

kastanjeboom komen over een paar maanden naar beneden. Eerst regent het kastanjes. Die moet je allemaal afvoeren. Het idee dat je de natuur kunt ‘temmen’ is een illusie. Het is de mens die zich moet aanpassen. Gelukkig is men in Utrecht afgestapt van het idee om de singels te dempen. Waar ooit asfalt was, komt gelukkig weer groen en water. Zeker met al die regen van de laatste tijd. Dan zie je hoe belangrijk het is dat je de groenhuishouding op orde hebt.”

Volgende generatie

Onder de kastanjeboom is nieuw gras ingezaaid. “In het voorjaar stond het er vol met Skillia’s en Allium. Die hebben we laten afsterven en in september hopen we dan weer op een groen grasmatje. Zo ben je voortdurend aan het schuiven in de seizoenen. De wetenschap dat bepaalde planten op enig moment weer gaan groeien en bloeien is aangenaam. Tegelijkertijd drukt de natuur je ook met je neus op de feiten.

De boompien bijvoorbeeld, bloeide dit jaar prachtig in mei. Het is een jaar wachten om daar weer van te genieten. Ik ben bijna 70, misschien maak ik dat nog 10 of 15 keer mee? In dat licht bezien is de tijd nog kort. Reden te meer om ‘m goed te gebruiken. Ik beseft dat het tijd wordt om zaken over te dragen aan de volgende generatie. Dat moment komt ook een keer voor de tuin. Het is belangrijk het zo te organiseren dat het onderhoud ook voor de langere termijn kan worden opgebracht. Iemand een tuin geven is één ding, je moet er eigenlijk een kapitaal bij geven om deze te onderhouden. ■